

Самородки. Книга 1

КУПИТИ

Нова неперевершена психологічно-детективна серія романів від американської письменниці, володарки численних нагород за найкращі художні твори для молоді.

Сімнадцятирічна Кессі належить до так званих «самородків» – вона профайлерка від народження – і її вміння «читати» людей неабияк зацікавило ФБР. У бюро є навіть окрема програма для таких юних і своєрідно обдарованих людей, і до неї завербовано, крім Кессі, ще четверо.

Так, їх п'ятеро. Завдяки своїм незвичним і корисним для криміналістики здібностям вони в програмі ФБР «Самородки» допомагають розкривати злочини, відновлюють справедливість і все таке...

Самородки мали допомагати лише із закритими справами, але все повертається інакше й небезпека наближається впритул до Кессі: тепер треба діяти так, щоб зарадити й іншим вбивствам, й відвернути його від себе....проте сімнадцятирічна Кессі — сама. Вона наодинці зі своїм страшним минулим і непевним майбутнім, що висить на волосині, бо вбивця близько, бо він одержимий.

ТИ

Тебе обрано. Й обрано дуже прискіпливо. Може, саме вона тебе зупинить. Може, вона буде іншою. Може, її стане вдосталь.

Єдине, що можна сказати напевне, — вона особлива.

Гадаєш, річ у її очах. Не в їхньому забарвленні: крижаних, пронизливо-блакитних. Не у віях, не у формі, не в тому, що їй не потрібно фарбувати очі підводкою, щоб вони стали наче котячі.

Ні, річ у тому, що криється поза цими крижаними блакитними очима, які привертають до неї погляди безлічі людей. Це відчувається щоразу, як на неї дивишся.

Впевненість. Знання. Потойбічний блиск, який переконує людей, що вона — не промах.

Може, так і є.

Може, вона справді здатна бачити різне. Може, вона таки децю знає. Може, вона справі така, як каже, чи в ній навіть є децю більше. Проте, спостерігаючи за нею, рахуючи її вдихи й видихи, ти всміхаєшся, бо десь глибоко всередині знаєш, що вона тебе не зупинить.

Бо насправді ти не хочеш, щоб вона тебе спинила.

Вона вразлива.

Ідеальна.

Мічена.

І єдине, чого ця так звана екстрасенска не бачить, — це ти.

РОЗДІЛ 1

Кепські часи. Чайові дають погані, переважна більшість моїх колег залишає бажати кращого, однак *c'est la vie, que sera ser* — тут вставте кліше іноземною мовою, яке тільки заманеться. Це мій літній підробіток, що

відваджує від мене Нонну**. Крім того, завдяки цьому робочому місцю тітки, дядьки та простакуваті брати-сестри не почуватимуться так, наче мусять пропонувати мені тимчасову роботу в їхніх рестораціях / м'ясних крамницях / юридичних консультаціях / бутиках. З огляду на вкрай велелюдну (і дуже італійську) татову сім'ю, де об'єднано кілька поколінь, можливостей у мене безліч, проте все воно завжди те саме.

Тато зараз мешкає за тридесять земель. Мама зникла — імовірно, померла. Отож я — клопіт для всіх і водночас ні для кого.

Імовірно, проблемний підліток.

— Заовлення готове!

З натренованою вправністю я схопила тарілку з млинцями (з беконом) лівою рукою та величезне сніданкове бурито (з перцем халапеньйо на окремій тарілці) правою. Якщо восени не складу іспити на академічні здібності, мені справді світить майбутнє в галімому закладі громадського харчування.

— Млинці з беконом. Сніданкове бурито з перцем халапеньйо окремо. — Я опустила тарілку на стіл. — Чи бажаєте чогось ще, панове?

А втім, перш ніж хтось із них навіть роззявив рота, я вже точно знала, що кожен з них скаже. Чоловік ліворуч попросить ще масла. А той, що праворуч? Він потребуватиме ще однієї склянки води ще до того, як тільки подумає про цей перець халапеньйо.

Десять до одного, що він його навіть не любить.

Ті, хто справді любить халапеньйо, не замовляють його на окремій тарілці. Просто пан Сніданкове Бурито не хотів, щоб його вважали мазунчиком — хоча він вжив би інше слово, аж ніяк не «мазунчик».

«Агов, Кессі, постривай, — суворо гаркнула я сама собі, — тримайся берега». Зазвичай я нечасто лаюся, але в мене є гидка звичка переймати чужі дивацтва. Залиш мене в приміщенні з юрбою британців, і я вийду з британським акцентом. Однак це не зумисно — просто я витратила забагато часу, залізаючи іншим людям у голову.

Професійна деформація. Не моя. Моєї матері.

— Можна мені ще кілька паковань з маслом? — запитав чоловік ліворуч.

Я кивнула головою і чекаю.

— А мені ще води, — пробурмотів чоловік праворуч. Напнувши груди, він пожирав поглядом мої цицьки.

Я силувано всміхнулася.

— Зараз принесу. — І ледве втрималася, щоб наприкінці не додати «збоченцю».

Я досі сподіваюся, що чоловік, якому під тридцять і який удає, що любить перчене й так неприховано витріщається, немов готується до Олімпіади з хтивих погляді», на груди офіціантки-підлітки, котра його обслуговує, виявиться так само щедрим на чайові.

«Однак же, — міркувала я, повертаючись по додаткове замовлення, — може, він належить до чоловіків, які дурять молодих тендітних офіціанток, просто аби довести, що можуть собі це дозволити».

Машинально я подумки прокручувала подробиці цієї ситуації знов і знов: як убраний пан Сніданкове Бурито, яким є його ймовірний фах і той факт, що його друг, який замовив млинці, носить набагато дорожчий Годинник.

Він наполягатиме, щоб сплатити рахунок, й тоді прощавайте путні чайові.

Я сподівалася, що помиляюся, проте була майже певна, що ні.

Інші діти в дошкільні роки виспівували літери абетки. А я зростала, вивчаючи геть іншу абетку. Поведінка, особистість, оточення — мама називала їх ПОО, і це були секрети її ремесла. Якщо тебе навчили так мисли-ти, вимкнути це вже не так просто, навіть коли доростаєш до усвідомлення, що, переконуючи людей у своїй телепатії, твоя мама обманює, а беручи гроші за це — шахраює.

Навіть тепер, коли мама зникла, я не могла втриматися, щоб не читати людей, — так само, як не могла не дихати, не кліпати чи не лічити дні до свого вісімнадцятого дня народження.

— Столик на одну особу? — низький, веселий голос переніс мене з думок у реальність. Особа, котрій належав голос, скидалася на хлопця,

який радше б почувався на своєму місці у заміському клубі, ніж у дешевому ресторанчику. Хлопець мав ідеальну шкіру й по-модному скуйовджене волосся. Навіть попри те, що його слова лунали як запитання, насправді то було не воно — точніше, не зовсім воно.

— Звісно, — відповіла я, хапаючи меню. — Проходьте сюди.

Глянувши прискіпливіше, я збагнула, що пан Заміський Клуб був майже мого віку. На ідеальному обличчі — ледве помітна усмішка, хода впевнена — як у старшокласника з високого товариства. Навіть просто дивлячись на нього, я почувалася селючкою.

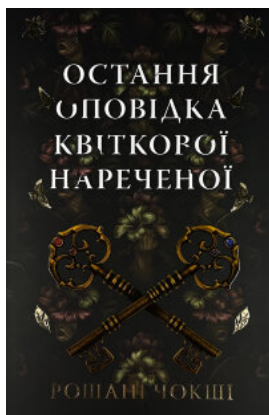
— Такий годиться? — спитала я, підводячи його до столика під вікном.

— Годиться, — відповів він, опускаючись на стілець.

Згодом невимушено, з непорушною впевненістю, оглянув приміщення. — Чи багато метушні у вас тут на вихідних?

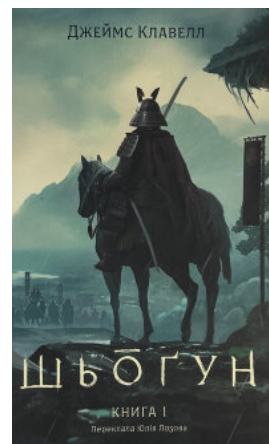
— Певна річ, — відповіла я. Раптом мені стало цікаво, чи, бува, не втратила я вміння розмовляти складнопідрядними реченнями. Зважаючи на вираз обличчя парубка, його, певно, цікавило те саме. — Я почекаю хвильку, поки ви проглянете меню.

Рекомендована література

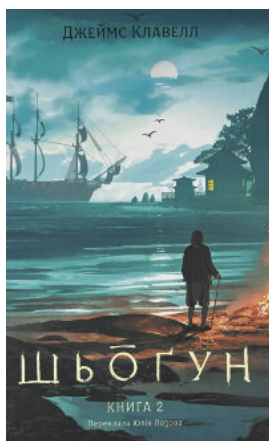

Остання оповідка
квіткової нареченої

Спитайте Андреа

Азійська сага. Книга 1.
Шьогун. Частина 1

Азійська сага. Книга 1.
Шьогун. Частина 2

Тікай, червона

Лісовий бог

Перейти до категорії
Детективи

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ